

Chương 12

Cá Hoàng Hoa Lăn Trốn

Sau Tết Dương lịch, thời khắc “thay bánh xe” kích động lòng người cuối cùng cũng đến. Cả buổi sáng, tôi và Tiểu Đường tới hiện trường làm “hồng nhận truyền thư” giữa hai chuyên gia người Mỹ và một nhóm người Trung Quốc.

Khi chính thức di chuyển những chiếc máy đó, Lão Phạm dùng một cây gậy, đặt dưới đáy của chiếc máy rồi chọc đông chọc tây một hồi, khiến tôi và Tiểu Đường phải đau tim mà hét lớn: “Nhẹ tay thôi! Cẩn thận đấy!”

Lão Phạm đưa ra phương án nào cũng bị Tiểu Đường bác bỏ, cuối cùng nổi cáu: “Các cô cậu sang chỗ mấy người da trắng kia hỏi cho rõ ràng xem, rốt cuộc phải làm thế nào?”

Tiểu Đường đành phải đi xin ý kiến của chuyên gia. Hai kỹ sư người Mỹ lập tức đi tới, cầm lấy cây gậy, chọc xuống gầm chiếc máy đó rồi gõ gõ một hồi. Lão Phạm đang trợn mắt há miệng, lập tức nổi lên tinh thần dân tộc. “Tôi nói cho cậu nghe này Tiểu Đường đây chính là các cậu không đúng. Bọn họ làm mạnh tay như vậy mà cậu chẳng dám nói năng gì, còn chúng tôi mới chạm nhẹ vào cái máy mà cậu đã bắt bẻ, vụn vụn!”

Tiểu Đường cười hì hì. “Lão Phạm, đây cũng là tôi nghĩ cho anh mà. Nếu bọn họ làm hỏng cái máy, không cần nhiều lời, bắt bọn họ đền là xong, còn nếu anh đập vỡ cái máy, chẳng lẽ tôi lại đi tìm anh đòi bồi thường? Anh làm một vụ này cũng kiếm được ba, bốn nghìn tệ, quay đi quay lại bắt anh đền mấy triệu đô la thì thật sự không đáng đâu.”

Lão Phạm vẫn không cam tâm, nói: “Kể cả như vậy thì cậu cũng không thể mặc kệ bọn họ mà làm giảm uy phong của mình được. Tốt xấu gì thì cũng phải nói bọn họ vài câu chứ!”

“Được!” Tiểu Đường gật đầu rồi không nhiều lời nữa, đi về phía hai người Mỹ kia huyền thuyên một hồi. Hai người Mỹ liếc cậu ta một cái rồi tiếp tục làm việc, vẫn cầm cây gậy gõ vào cái máy mà chẳng hề nhẹ tay hơn.

“Nhìn thấy chưa? Tôi đã nói với bọn họ rồi nhưng bọn họ không nghe, tôi cũng chẳng còn cách nào.” Tiểu Đường buông tay về bắt lặc.

“Còn chúng tôi thì cậu nói gì thì là như vậy.” Mặt Lão Phạm méo mó, thực sự là quá mất mặt.

“Ai bảo tôi nói gì tôi đều nói, mọi người nghe thấy cả rồi còn gì!” Tiểu Đường cười ha ha.

Tôi vội vàng quay người đi để che giấu nụ cười không kịp thu lại.

Tiểu Đường vừa cười vừa vỗ lên bờ vai đang cứng đờ của Lão Phạm. “Được rồi, đừng có xả giận lên tôi nữa. Chúng ta đều là người Trung Quốc, người Trung Quốc mà không giúp đỡ người Trung Quốc thì đúng là làm trò cười cho mấy người nước ngoài kia rồi!”

Sếp còn sót ruột hơn chúng tôi, cứ cách nửa tiếng lại gọi điện hỏi thăm tình hình. Tôi thành thật nhận điện thoại thông báo cho anh ta tình hình thực tế ở hiện trường, cuối cùng còn trấn an tinh thần đang vô cùng nôn nóng của anh ta.

Cuối cùng thì sự nghiệp vĩ đại này cũng được hoàn thành một cách thuận lợi vào lúc hai giờ chiều.

Sếp tôi rất vui mừng, hào phóng nói khi nào có thời gian thích hợp, anh ta sẽ chiêu đãi những người có công trong hạng mục lần này một bữa ra trò. Địa điểm, chi phí đều do tôi tính toán, quyết định. Tôi biết rõ tại sao anh ta lại giao cho tôi làm công tác chủ trì này, chẳng qua vì anh ta hiểu rất rõ con người tôi, biết tôi nhất gan không dám làm bừa.

Đặt điện thoại, tôi bĩu môi, nói: “Nếu anh ta trích khoản tiền tiếp khách ra rồi chia cho chúng ta thì tốt biết mấy.”

Trương Đình liếc tôi một cái. “Cậu chỉ được cái giỏi nghĩ! Không nghe thấy người ta tổng kết chính sách nhất quán, trước sau như một của công ty chúng ta sao? Chỉ cho phép lãng phí, không cho phép tham ô.”

Chúng tôi còn chưa kịp tổ chức liên hoan thì tiệc năm mới của công ty đã đến.

Tôi đơn thương độc mã đi dự tiệc, ngay cả một người hộ tống cũng không có. Trương Đình trước nay luôn không thích những buổi tiệc ồn ào như thế này, nên lấy cớ bụng mang dạ chửa để thoái thác không đi. Mặc dù tôi cũng chẳng muốn đi nhưng người ta mời cả hai chúng tôi, vậy mà đến một người cũng chẳng có mặt thì sau này làm sao còn nhìn mặt nhau được nữa.

Đi vào đại sảnh nơi tổ chức yến tiệc, trước mắt tôi là một không gian rực rỡ ánh đèn. Năm nay, người của bộ phận Hành chính ăn mặc thời thượng nhất, trước ngực hoặc ở vành tai những cô gái đều phát sáng lấp lánh, nhất thời trở thành những nàng tiên lộng lẫy khiến lòng người rung động.

Khi tôi đến nơi thì bữa tiệc đã bắt đầu, hầu hết mọi người đều đã ngồi vào chỗ. Xung quanh Tiểu Đường và Tiết Vi với một đám người quen đã chẳng còn

chỗ trống, bọn họ chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía tôi về tiệc buổi. Cô bạn học đa tài Na Na thì thân mang trọng trách, phải làm MC cho buổi tiệc hôm nay.

Tôi tìm một chỗ ngồi cách bàn chủ tịch không xa. Quá nửa số người ngồi ở đó tôi đều không quen, hình như có mấy cô gái bên bộ phận Thị trường, ngoài ra còn có Lão Trương bên bộ phận Quy hoạch. Bọn họ đang nói chuyện phiếm với nhau.

May mà một lát sau cũng có thêm ba người của bộ phận Công trình đi vào. Bọn họ cũng đến muộn nên không tìm được chỗ ngồi.

Bình thường, những lúc ăn cơm, ba người này đều ngồi bên cạnh Lão Tống làm nền, đương nhiên cũng là những người mồm mép tép nháy, mỗi lời nói ra đều khiến người nghe không thể nhịn cười. Nói chuyện với bọn họ sẽ chẳng còn thấy buồn tẻ nữa.

Vừa chào hỏi xong đã nghe thấy bọn họ nói chuyện một công nhân nào đó chuyên nghề.

Người A nói: “Anh ta là “đại vương nhảy việc”, lần này không biết đã đi tận đâu rồi?”

Người B bĩu môi. “Hừ, hay là anh ta cho rằng chỗ này đất đai cần cỗi, bạc màu quá?”

Người C lắc đầu. “Cũng không phải. Lần này anh ta đi Đông Quán, lương ở đó cao hơn gấp hai lần, nhưng phải ký khế ước bán thân, hai năm sau mới được quay lại.”

Người A ngạc nhiên. “Vợ con anh ta đều ở đây, làm sao bỏ mặc họ như thế được?”

“Cũng chẳng có cách nào, phải tìm cách mà mua nhà thôi!”

Người A uể oải nói: “Nhắc đến chuyện nhà cửa mới buồn. Nhà của tôi còn không biết đang phiêu dạt ở chỗ nào nữa. Không có nhà, đến bạn gái cũng chẳng tìm được.”

Người B cười nhạo. “Các cậu đúng là có tư duy tầm thường, lúc nào cũng: nhà - vợ - xe, nhà - vợ - xe... Sao không học tập tôi đây này, mua xe cũ trước, tự nhiên sẽ có phụ nữ chịu ngồi xe của tôi. Thường xuyên qua lại với bạn gái, sau một năm, gia đình nhà gái sẽ thúc giục kết hôn, bố nàng sẽ móc tiền túi cho chúng tôi trả tiền mua nhà kỳ đầu, thế là tôi nhẹ nhàng cưới được vợ. Tổng kết lại, con đường của tôi là: xe - vợ - nhà.”

Tôi định vào nhà vệ sinh rửa tay, trên đường nhìn thấy Tổng giám đốc Trần, lãnh đạo cấp cao nhất phía Trung Quốc và Chung Tuấn Hải đang trò chuyện vui vẻ.

Tổng giám đốc Trần vỗ vai Chung Tuấn Hải. “Tiểu Chung, cậu cố gắng làm việc, tiền đồ đang rộng mở trước mắt cậu.”

Trước khi đi lại dặn dò cậu ta: “À, đừng quên thay tôi gửi lời hỏi thăm tới Viện trưởng Chung, hôm khác nhất định sẽ đến nhà thăm hỏi. Đã lâu lắm rồi không liên lạc.”

Tôi lập tức bừng tỉnh. Hóa ra Chung Tuấn Hải cũng phải nhờ đến quan hệ của bố cậu ta thì mới thuận lợi có được vị trí như ngày hôm nay. Trong lòng tôi bỗng có chút thất vọng.

Tất nhiên Chung Tuấn Hải cũng nhìn thấy tôi và cả ánh mắt tôi lúc đó. Cậu ta bất giác bước nhanh đến chỗ tôi, mở miệng định nói gì đó nhưng tôi đã nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh nữ, thềm đặc ý, cậu có giỏi thì vào đây!

Tôi ở trong phòng vệ sinh một lúc lâu mới đi ra, ai ngờ cậu ta vẫn còn đứng đợi ở cửa, trên mặt nở một nụ cười âm áp.

Tôi kéo mạnh ra hai tờ khăn giấy, vừa làm vừa cau mày, nói: “Cậu ở đây làm gì? Định ăn cướp sao?”

“Đợi cậu mà!” Cậu ta nói bằng thứ giọng dịu dàng ngàn năm hiếm gặp.

Tôi vo tờ khăn giấy, liếc Chung Tuấn Hải một cái rồi cứ thế đi qua cậu ta.

“Sau khi tôi vào công ty thì Tổng giám đốc Trần mới nhận ra tôi.” Cậu ta chậm rãi giải thích phía sau lưng tôi.

Tôi dừng bước, quay đầu, cười cười với cậu ta, nói: “Cậu không cần nói với tôi những lời này, tôi không phải cấp trên của cậu, cũng không phải biên tập viên của mấy tờ báo lá cải, tin tức via hè...”

Nhưng thực ra trong lòng tôi cũng tin tưởng lời cậu ta nói là thật. Cậu ta không chỉ thông minh mà còn rất kiêu ngạo nữa.

“Cậu ngồi chỗ nào?” Cậu ta vẫn đứng sau lưng tôi, nóng nảy hỏi.

“Trong góc.” Tôi đáp.

Từ phía sau lưng tôi truyền đến tiếng cười. “Cậu chẳng phải cá hoàng hoa, sao cứ thích lẩn trốn mãi thế!”

Tôi hơi tức giận, nghĩ tới việc gần đây cậu ta đối xử với Ôn Tịnh không mặn không nhạt, nhất thời cảm thấy cơn điên bùng lên, liền quay đầu, hung dữ nói với cậu ta: “Chung Tuấn Hải, tôi lẩn trốn hay không lẩn trốn thì có liên quan gì đến cậu, đừng có đi theo tôi nữa, có được không hả?”

Về đến chỗ ngồi, tôi vừa định thần được một chút thì âm hồn không tan đó lại ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt vô tội. “Những chỗ khác đều hết chỗ ngồi rồi, không tin thì cậu tự nhìn mà xem!”

Tôi e ngại những ánh mắt xung quanh nên không dám phát tiết, đành cố coi cậu ta là không khí.

Mấy cô gái của bộ phận Thị trường nhìn thấy cậu ta thì mắt sáng lên.

Lão Tương của bộ phận Quy hoạch chợt nói: “Chung Tuấn Hải, nghe nói con trai cậu rất đáng yêu có ảnh của nó không, mang ra đây cho chúng tôi xem nào!”

Lời này vừa nói ra, mấy người đang ngồi xung quanh bỗng dùng ánh mắt như bóng đèn nghìn watt chiếu lên người Chung Tuấn Hải, nhất là mấy cô gái, trắng mắt như sắp rơi ra ngoài, đây chắc chắn là tin tức giật gân nhất.

Tất nhiên người bị làm cho kinh ngạc còn có cả Chung Tuấn Hải. Cậu ta ngẩn người mất mấy giây mới lên tiếng: “Không dám lừa anh, nếu có ảnh thì tôi cũng rất muốn xem.”

Người bày trò nhất thời cũng bị lúng túng. “Ồ, vậy chắc là bọn họ nhìn nhầm rồi. Tôi cũng đã nói rồi mà, hình như Chung Tuấn Hải còn chưa kết hôn thì làm sao mà có con được chứ!”

Chung Tuấn Hải đưa mắt liếc tôi một cái, vẻ oán hận. Tôi lập tức hiểu ra, chắc chắn là vì lần trước cậu ta giúp tôi đón Phạm Phạm, bị người nào đó vô tình nhìn thấy nên mới có sự hiểu lầm như vậy.

Trên sân khấu bắt đầu có vị lãnh đạo lên phát biểu, tiếng Trung xen lẫn tiếng Anh, tôi nghe một hồi, thấy ông ta nói rất nhiều nhưng tinh thần thì chỉ có một, đó là “xây dựng công ty hài hòa”, thực sự là chẳng có chút sáng tạo nào, cũng chẳng có ý gì mới, duy chỉ có cái gọi là thành ý mà thôi.

Ăn đến nửa buổi thì đến chương trình văn nghệ, các tiết mục đều do các bộ phận tự biên tự diễn, cây nhà lá vườn, có mấy tiết mục chất lượng hơn thì được coi như vô cùng giá trị, ví dụ như tiết mục múa công của một cô gái bên bộ phận Hậu cần. Một bộ váy hoa sáng lấp lánh, điệu múa với tiết tấu lúc nhanh lúc chậm, hoặc nhu hoặc cương dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ, đến cả tôi cũng phải ngây người đờ đẫn.

Có tiết mục thì khá là mang tính tập thể, họ kéo những người đứng đầu các bộ phận cùng lên nhảy điệu Latin. Trong nhóm đầu tiên bị kéo lên sân khấu không ngờ lại có cả Tổng giám đốc Trần. Chúng tôi vừa cảm thấy buồn cười vừa tò mò, thực sự không thể tưởng tượng được Tổng giám đốc Trần đã ngoài năm mươi tuổi, thân hình nặng nề thế kia khi múa điệu Latin thì sẽ trông như thế nào?

Chung Tuấn Hải ghé sát vào tôi, nói: “Tôi dám đánh cược, Tổng giám đốc Trần không biết khiêu vũ.”

Quả nhiên, Tổng giám đốc Trần không quan tâm đến tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô ở bên dưới, nhận lấy micro rồi nói: “Tôi ngần này tuổi rồi, bắt tôi khiêu vũ thì thực làm khó tôi quá, nhưng đã đứng ở trên sân khấu này thì nhất định phải biểu diễn tiết mục gì đó mới được. Vậy tôi xin hát tặng mọi người một đoạn Kinh kịch, có được không?”

Mặc dù không được thưởng thức điệu múa Latin của Tổng giám đốc Trần nhưng mọi người vẫn vỗ tay hoan hô nhiệt tình, coi như giữ chút thể diện cho ông ta.

Trong khi Tổng giám đốc Trần đang cất giọng hát vang dội của mình, tôi quay sang chế giễu Chung Tuấn Hải: “Cậu đợi lát nữa mà lên trình bày cái kém cỏi của cậu đi!”

Cậu ta như chẳng thèm để ý, đột nhiên giơ hai cánh tay lên cao, ném cho tôi một ánh nhìn quỵến rũ. “Nhìn tớ đây này!”

Tôi không hề phòng bị, liền bị cậu ta làm cho như bị điện giật, vội vàng quay đi, không thèm để ý đến cậu ta nữa.

Chung Tuấn Hải không hề tỏ ra lo lắng, khi mời đến nhóm thứ hai, cậu ta quả nhiên bị kéo lên sân khấu, cùng khiêu vũ với giám đốc bộ phận Hành chính, được cả hội trường ủng hộ, các fan nữ thì liên tục hét lên đến chói tai. Lẽ nào cậu ta đúng là thiên tài học cái gì cũng nhanh?

Na Na nghịch ngợm cũng không định bỏ qua cho Chung Tuấn Hải, cô giữ cậu ta ở lại trên sân khấu, ngọt ngào nói với những người ngồi bên dưới: “Giám đốc Chung khiêu vũ giỏi như thế này thì chắc chắn hát cũng rất hay. Sau đây chúng ta sẽ mời anh ấy hát tặng một bài hát có được không ạ?”

Trên gương mặt Chung Tuấn Hải lộ một ý cười, nhìn xuống phía khán giả bên dưới. Thân hình hơi gầy nhưng cân đối của cậu ta đứng dưới ánh đèn sân khấu màu bạc, thực sự là một vẻ đẹp khó diễn tả thành lời. Na Na khuấy động bầu không khí sôi nổi dưới khán đài, tiếng vỗ tay và tiếng hét vang lên hết đợt

này đến đợt khác, hoàn toàn không để ý tới những giọt mồ hôi trong suốt trên gương mặt Chung Tuấn Hải.

“Hát thì miễn nhé, tôi sợ mọi người nghe xong thì không ăn nổi mất.” Cậu ta chật vật từ chối.

Dưới sân khấu ồ lên những tiếng cười, sau đó là những tiếng cổ vũ cuồng nhiệt hơn. Đối với mọi người, lời từ chối của Chung Tuấn Hải càng khiến họ muốn nghe cậu ta hát, chỉ có mình tôi là biết thực ra cậu ta không hề nói dối.

Tên nhóc này từ nhỏ đã không biết cái gì gọi là lên bồng xuống trầm, khi hát lúc nào cũng đều đều đều đều. Mỗi lần đến tiết học nhạc, cô giáo đều lắc đầu ngán ngẩm rồi thở dài cho điếm an ủi. Cho đến tận bây giờ, cậu ta vẫn không thể tự tin về điếm yếu này.

Tự thấy hôm nay mình không có khả năng thoát thân, Chung Tuấn Hải đành ngoan ngoãn chọn một bài hát. Khi âm nhạc nổi lên, tôi lập tức chạy ra ngoài để tránh kiếp nạn.

Tôi đứng dưới màn đêm yên tĩnh hít thở không khí trong lành. Nhìn đồng hồ, gần mười phút đã trôi qua, có lẽ những người ở bên trong cũng đã bị cậu ta làm cho sợ hãi đủ rồi, tôi mới lén trở vào chỗ ngồi.

Vẫn còn may, tôi không phải nhìn thấy sự thê thảm như mình nghĩ, mọi người vẫn ăn uống ngon lành.

Trong chốc hát, Chung Tuấn Hải cũng trở về chỗ ngồi, người ướt mát mồ hôi.

“Xin lỗi nhé, tôi đã dọa mọi người sợ chết khiếp rồi!” Cậu ta vừa lấy tờ khăn giấy lau mồ hôi vừa không quên tự biện bạch.

Chung Tuấn Hải, cậu phải thường xuyên đi hát karaoke để luyện tập, sẽ tiến bộ rất nhanh đấy. Những cô gái ở bộ phận Thị trường đều nhiệt tình khuyên.

Chung Tuấn Hải liếc tôi đang miệt mài ăn uống. “Cậu đừng có cắm đầu vào ăn như thế có được không? Tớ đang bị tổn thương đấy, ít ra cũng phải an ủi người ta vài câu chứ!”

Tôi cũng nheo mắt nhìn cậu ta. “Cậu ấy à, không chữa được đâu, hết hy vọng rồi.” Sau đó tôi lại cúi đầu ăn tiếp.

Chung Tuấn Hải thở dài, rất lâu sau mới nói: “Những ngôi sao ca nhạc làm thế nào để có giọng hát hay nhỉ?”

Tôi bắt giác tiếp lời: “Là do bố mẹ cho chứ còn sao nữa!”

“Bố mẹ tớ chỉ cho tớ một cái đầu thông minh, không cho tớ một giọng hát hay.”

Tôi lấy giấy ướt lau tay, cuối cùng thì tấm lòng Bồ Tát cũng nổi lên, không kìm được mà an ủi cậu ta: “Ngôi sao ca nhạc thì làm gì có ai có cái đầu thông minh. Ông trời rất công bằng, không cho một người tất cả mọi thứ đâu.”

Cậu ta liếc tôi một cái, đột nhiên cười hi hi. “Tại sao con người cậu lại có đầy đủ cả hai thứ ấy được nhỉ?”

Tôi vô tình nhìn sang cậu ta. Khó khăn lắm cậu ta mới khen người khác được một câu nhưng câu vừa rời của cậu ta lại khiến tôi cảm thấy tức giận.

Cậu ta lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Cậu có cái đầu thông minh hơn ngôi sao ca nhạc, có giọng hát hay hơn tôi.”

Tất cả mọi người ngồi ở bàn này đều nghe thấy hết rồi, bọn họ quay lưng lại phía tôi, cười khúc khích.

Vì câu nói này, tôi không thèm để ý đến cậu ta nữa. Cậu ta lúc nào cũng vậy, mượn cố đim hàng người khác để đề cao bản thân.

Bữa tiệc kết thúc. Trong lúc hỗn loạn tôi nhìn thấy Lão Tống, bèn đi nhờ xe anh ta để rời khỏi chỗ này.